

ΠΡΟΤΑΣΕΙΣ ΤΟΥ ΓΕΝΙΚΟΥ ΕΙΣΑΓΓΕΛΕΑ
JOSÉ LUÍS DA CRUZ VILAÇA
της 9ης Φεβρουαρίου 1988 *

*Κύριε πρόεδρε,
Κύριοι δικαστές,*

1. Όταν διαπίστωσε το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο ότι η υπάλληλος του Lise Clasen απουσίαζε από την υπηρεσία για λόγους υγείας επί 542 ημέρες μεταξύ της 13ης Ιανουαρίου 1982 και της 1ης Αυγούστου 1985, ειδοποιήθηκε με έγγραφο του διευθυντή προσωπικού κοινωνικών υποθέσεων της 4ης Οκτωβρίου 1985 ότι αποφασίστηκε να κινηθεί η διαδικασία που προβλέπει το άρθρο 78 του κανονισμού υπηρεσιακής καταστάσεως των υπαλλήλων των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων και της ζητήθηκε να ορίσει τον ιατρό που θα την αντιπροσωπεύσει στην επιτροπή αναπηρίας, σύμφωνα με τις διατάξεις του άρθρου 7 του παραρτήματος II του κανονισμού υπηρεσιακής καταστάσεως.

2. Η προσφεύγουσα υπέδειξε την Dr J. Christophersen, ιατρό Δανίας, για να την εκπροσωπήσει σ' αυτή την επιτροπή, ενώ το Κοινοβούλιο όρισε τον Dr L. Fettmann για να το εκπροσωπήσει, τον παρεκάλεσε δε με έγγραφο της 28ης Νοεμβρίου 1985 να επικοινωνήσει με την Dr Christophersen για την επιλογή του τρίτου ιατρού και να φροντίσει για τη λειτουργία της επιτροπής.

3. Σύμφωνα με το άρθρο 78 του κανονισμού υπηρεσιακής καταστάσεως, η επιτροπή αναπηρίας είχε ως έργο — όπως προκύπτει από τα προαναφερθέντα έγγραφα — να προσδιορίσει αν η προσφεύγουσα είχε υποστεί μόνιμη ολική αναπηρία που να τη θέτει σε αδυναμία ασκήσεως των καθηκόντων που αντιστοιχούν σε θέση της σταδιοδρομίας της.

4. Με επιστολή της 6ης Δεκεμβρίου 1985 ο Dr Fettmann ανακοίνωσε στην Dr Christophersen το όνομα του Dr Palgen ως τρίτου ιατρού της επιτροπής και την κάλεσε σε σύσκεψη στις 12 Δεκεμβρίου 1985. Αλλά, στις 9 Δεκεμβρίου ειδοποίησε η Dr Christophersen τον Dr Fettmann ότι δεν διέθετε επίκαιρες πληροφορίες για την κατάσταση της υγείας της προσφεύγουσας, την οποία θα έπρεπε να εξετάσει στις 19 Δεκεμβρίου· μετά την εξέταση αυτή, έστειλε στο Κοινοβούλιο στις 6 Ιανουαρίου ιατρική γνωμάτευση με την οποία πρότεινε τη χορήγηση συντάξεως αναπηρίας στην προσφεύγουσα. Ο Dr Fettmann συγκάλυψε τότε την επιτροπή για τις 17 Φεβρουαρίου 1986. Η σύσκεψη έγινε εν απουσία της Dr Christophersen, η οποία ειδοποίησε εγγράφως ότι της ήταν αδύνατο να έλθει στο Λουξεμβούργο την προταθείσα ημερομηνία. Οι δύο παρόντες ιατροί συνέταξαν τότε έκθεση, την οποία υπέγραψαν αμφότεροι, κατέληξαν δε στο πόρισμα ότι η προσφεύγουσα δεν είχε υποστεί μόνιμη ή προσωρινή αναπηρία.

5. Ενόψει του πορίσματος αυτού της επιτροπής, η διοίκηση του Κοινοβουλίου προσκάλεσε την προσφεύγουσα με έγγραφο της 3ης Μαρτίου 1986 να αναλάβει αμέσως εργασία.

6. Κατά της αποφάσεως αυτής, την οποία ακολούθησαν οι συνέπειες που προβλέπονται στο άρθρο 60 του κανονισμού υπηρεσιακής καταστάσεως, άσκησε η προσφεύγουσα διοικητική ένσταση, η οποία απορρίφθηκε από τη διοίκηση· στη συνέχεια άσκησε η προσφεύγουσα την παρούσα προσφυγή. Η προσφεύγουσα ζητεί την ακύρωση της διαταγής αναλή-

* Μετάφραση από τα πορτογαλικά.

ψεως εργασίας, για το λόγο ότι η διαταγή αυτή στηρίζεται κατά τη γνώμη της επί εκθέσεως επιτροπής αναπηρίας, της οποίας η σύνθεση και η λειτουργία πάσχουν βαριές παρατυπίες· ζητεί επίσης να υποβληθεί η περίπτωση της σε νέα επιτροπή αναπηρίας και να της καταβληθούν οι αποδοχές τις οποίες θεωρεί ότι της οφείλονται, προσαυξημένες κατά τους τόκους λόγω καθυστερημένης καταβολής, καθώς και τα δικαστικά έξοδα.

7. Το Κοινοβούλιο θέτει καταρχάς με το υπόμνημά του αντικρούσεως ζήτημα προκαταρκτικό όσον αφορά το παραδεκτό της προσφυγής, λόγω ελλείψεως εννόμου συμφέροντος ασκήσεως της προσφυγής από την προσφεύγουσα.

8. Αρχίζω με την έρευνα αυτού του ζητήματος.

A — Το παραδεκτό της προσφυγής

9. Σύμφωνα με το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο, η παρούσα προσφυγή δεν έχει ως αφετηρία αίτηση χορηγήσεως συντάξεως αναπηρίας, η οποία απορρίφθηκε από την αρμόδια για τους διορισμούς αρχή (στο εξής: ΑΔΑ), αλλά μια απλή διαδικασία, την οποία κίνησε η ΑΔΑ για να εξακριβώσει αν οι απουσίες της προσφεύγουσας ήταν ή όχι δικαιολογημένες για λόγους ιατρικούς, ενόψει ενδεχομένης εφαρμογής των μέτρων που προβλέπονται στο άρθρο 60 του κανονισμού υπηρεσιακής καταστάσεως.

10. Ενώ μπορούσε να περιοριστεί για το σκοπό αυτό με μια ιατρική πραγματογνωμοσύνη, η ΑΔΑ προσέφυγε στη διαδικασία που προβλέπει το άρθρο 59 του κανονισμού υπηρεσιακής καταστάσεως, διότι επιθυμούσε επίσης να προσδιορίσει, ενεργώντας με πνεύμα χρηστής διοικήσεως, αν υπήρχε ή όχι λόγος να χορηγηθεί σύνταξη αναπηρίας. Υπό τις προϋποθέσεις αυτές, ακόμη και αν η διαδικασία που ακολουθήθηκε περιείχε ορισμένες παρατυπίες ενόψει των άρθρων 7 και επομένων του παραρτήματος II του κανονισμού υπηρεσιακής καταστάσεως, θα μπορούσε να επηρεαστεί μόνο το κύρος μιας ενδεχομένης απόφασης

προσδιορισμού της αναπηρίας της προσφεύγουσας για την εφαρμογή του άρθρου 78 του κανονισμού υπηρεσιακής καταστάσεως, όχι δε το κύρος της μοναδικής αποφάσεως, η οποία ελήφθη στην προκειμένη περίπτωση, δηλαδή της διαταγής προς την προσφεύγουσα να αναλάβει εργασία διότι η κατάσταση της υγείας της δεν μπορούσε να δικαιολογήσει παρατεταμένη απουσία.

11. Αν είχαν έτσι τα πράγματα, η προσφεύγουσα δεν θα είχε έννομο συμφέρον ν' ασκήσει την υπό κρίση προσφυγή, αφού η ακύρωση αυτή καθαυτή της διαδικασίας που ακολουθήθηκε δεν θα μπορούσε να έχει το παραμικρό αποτέλεσμα επί της ληφθείσας αποφάσεως.

12. Νομίζω ότι το Κοινοβούλιο δεν έχει δικαίο να τοποθετεί το πρόβλημα στο επίπεδο του παραδεκτού της προσφυγής.

13. Η απόφαση την οποία αμφισβητεί η προσφεύγουσα είναι η διαταγή αναλήψεως εργασίας, η οποία περιλαμβάνεται στη διοικητική πράξη του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου της 3ης Μαρτίου 1986. Εφόσον η πράξη αυτή μπορεί να της προξενήσει βλάβη, η προσφεύγουσα έχει έννομο συμφέρον να αμφισβητήσει τη νομιμότητά της (άρθρο 91, παράγραφος 1, του κανονισμού υπηρεσιακής καταστάσεως) αν με την επέμβαση του Δικαστηρίου μπορεί ν' αλλάξει η ληφθείσα απόφαση. Άλλο το ζήτημα του βασιμίου ή της ελλείψεως βασιμότητας των λόγων ακυρώσεως που προβάλλει η προσφεύγουσα με την προσφυγή της.

14. Θεωρώ λοιπόν αναμφισβήτητο ότι η απόφαση που περιλαμβάνεται στο έγγραφο της 3ης Μαρτίου 1986 έχει χαρακτήρα πράξεως ικανής να προξενήσει βλάβη και, υπό την ιδιότητά της αυτή, προσβλητή με προσφυγή. Στην πραγματικότητα, το εν λόγω έγγραφο (παρά την ευγενική του διατύπωση) περιέχει διαταγή σαφή και ρητή, σύμφωνα με την οποία η προσφεύγουσα πρέπει να αναλάβει αμέσως τα καθήκοντά της. Η διαταγή του Κοινοβουλίου επηρέασε αμέσως τη νομική κατάσταση της προσφεύγουσας, διότι αν δεν συμμορφωνόταν

θα μετέβαλε την κατάσταση δικαιολογημένης απουσίας λόγω ασθενείας σε κατάσταση αδικαιολόγητης απουσίας με τις συνέπειες (κυρίως οικονομικές και πειθαρχικές) που θα απέρρεαν από την κατάσταση αυτή. Δεν θα πρέπει να υποχρεωθεί η προσφεύγουσα να αναμένει αυτές τις συνέπειες (ορισμένες των οποίων είναι αυτόματες κατά το άρθρο 60) για να ασκήσει την προσφυγή της.

15. Όπως προκύπτει από το ίδιο το έγγραφο που απευθύνθηκε στην προσφεύγουσα, η απόφαση της διοικήσεως στηρίζεται στο πόρισμα της « επιτροπής αναπηρίας ». Αμφισβητώντας τη νομότυπη συγκρότηση και λειτουργία αυτής της επιτροπής, η προσφεύγουσα θέλησε με τον τρόπο αυτό να αμφισβητήσει τη νομιμότητα της πράξεως η οποία στηρίζεται επί του πορίσματος αυτού.

16. Αν τυχόν κρίνει το Δικαστήριο ουσιώδεις τους ισχυρισμούς της, η προσφεύγουσα θα βρεθεί σε νομική κατάσταση διαφορετική από εκείνη που θα είχε αν δεν είχε ασκήσει την προσφυγή.

17. Αυτό σημαίνει ότι η προσφεύγουσα έχει έννομο συμφέρον να ασκήσει την προσφυγή λόγω των αποτελεσμάτων που θα μπορούσε να έχει η απόφαση που θα εκδοθεί από το Δικαστήριο επί της νομικής της καταστάσεως, αν η απόφαση αυτή δικαιώσει την προσφυγή της¹.

18. Κατόπιν αυτού σας προτείνω να απορρίψετε την ένσταση απαραδέκτου της προσφυγής.

B — Το βάσιμο της προσφυγής

19. Εφόσον ρυθμίστηκε το ζήτημα του παραδεκτού, απομένει να ερευνηθεί αν οι λόγοι ακυρώσεως και τα επιχειρήματα που προβάλλονται είναι πειστικά² προχωρώ

λοιπόν στην έρευνα του βασίμου της προσφυγής.

20. Δεν νομίζω να μπορεί να υποστηριχτεί η άποψη της προσφεύγουσας. Πράγματι, οι λόγοι ακυρώσεως και τα επιχειρήματα που προβάλλει δεν έχουν με την προσβαλλόμενη απόφαση τέτοια σχέση που να μπορούν να επιτύχουν το επιδιωκόμενο αποτέλεσμα.

21. Πράγματι, οι λόγοι αυτοί ακυρώσεως και τα επιχειρήματα δεν μπορούν να έχουν αντίκτυπο παρά μόνο σε μια απόφαση που δεν ελήφθη: στην απόφαση περί χορηγήσεως ή περί αρνήσεως χορηγήσεως συντάξεως αναπηρίας κατ' εφαρμογή του άρθρου 78 του κανονισμού υπηρεσιακής καταστάσεως. Όσον αφορά την πράγματι ληφθείσα και αμφισβητούμενη απόφαση — η οποία μόνη μπορεί να επιφέρει τις συνέπειες που προβλέπονται στο άρθρο 60 του κανονισμού υπηρεσιακής καταστάσεως —, μολοντί εκδόθηκε από την ΑΔΑ βάσει της διαδικασίας που προβλέπεται στο άρθρο 78, θα αρκούσε μια διαδικασία που θα προσέφερε πολύ λιγότερες εγγυήσεις. Για το λόγο αυτό μόνο στην περίπτωση που οι παρατυπίες της διαδικασίας που ακολουθήθηκε συνεπάγονταν για την προσφεύγουσα λιγότερες εγγυήσεις από εκείνες που παρέχει η διαδικασία της οποίας γίνεται κανονικά χρήση για τη λήψη της προσβαλλόμενης απόφασης θα μπορούσαν οι παρατυπίες αυτές να επιδράσουν στο κύρος της τελευταίας αυτής απόφασης: αναφέρομαι παραδείγματος χάρι στην περίπτωση που θα αμφισβητούνταν η ιδιότητα του ιατρού στα πρόσωπα που εξακρίβωσαν αν η απουσία ήταν νόμιμη.

22. Αυτό όμως δεν συμβαίνει στην προκειμένη προσφυγή.

23. Για να είναι νομότυπη η απόφαση, αρκούσε οποιοσδήποτε ιατρικός έλεγχος που θα διοργάνωνε το κοινοτικό όργανο (άρθρο 59, παράγραφος 1, του κανονισμού υπηρε-

¹ — Βλέπε την απόφαση της 2ας Ιουλίου 1969 στην υπόθεση 20/68, Pasetti κατά Επιτροπής, Rec. σ. 235, ιδίως σ. 243.

σιακής καταστάσεως), παραδείγματος χάρι έλεγχος που θα γινόταν από ένα μόνο ιατρό, τον οποίο θα υπεδείκνυε η προσφεύγουσα. Στη συγκεκριμένη περίπτωση, εκτός από τον ιατρό που υπέδειξε το καθού, ο έλεγχος αυτός έγινε σε συνεργασία με έναν άλλο ιατρό, ελήφθη δε υπόψη η έκθεση που απέστειλε ο θεράπων ιατρός της προσφεύγουσας.

24. Η προσβαλλόμενη απόφαση στηρίζεται λοιπόν σε διαδικασία ελέγχου της δικαιολογίας της απουσίας της προσφεύγουσας λόγω ασθενείας, η οποία συνοδεύεται από εγγυήσεις πολύ ανώτερες από εκείνες που απαιτούνται κατά νόμο.

25. Γι' αυτό και κατά τη γνώμη μου οι παρατυπίες που προβάλλονται και αφορούν τη συγκρότηση και τη λειτουργία της επιτροπής αναπηρίας δεν είναι ουσιώδεις, γιατί δεν μπορούν να επηρεάσουν το κύρος της προσβαλλόμενης απόφασης. Στην πραγματικότητα, όπως έχει ήδη κρίνει το Δικαστήριο, «αποτελεί αρχή ότι μια παρατυπία της διαδικασίας δεν συνεπάγεται ολική ή μερική ακύρωση μιας αποφάσεως παρά μόνον όταν αποδεικνύεται ότι ελλείπει αυτής της παρατυπίας η προσβαλλόμενη απόφαση θα μπορούσε να έχει διαφορετικό περιεχόμενο»².

26. Αν ήθελε όμως κριθεί, αντίθετα προς την εκτεθείσα άποψη, ότι, μολοντί δεν ήταν υποχρεωμένη να προσφύγει στη διαδικασία που προβλέπει το άρθρο 78, η ΑΔΑ έπρεπε να τηρήσει τους κανόνες που τη διέπουν αφού την κίνησε, θα πρέπει να ερευνηθεί το βάσιμο των διαφόρων λόγων ακυρώσεως που προβάλλει η προσφεύγουσα.

27. Και ήδη προβαίνω εντελώς επικουρικά στην έρευνά τους.

2 — Απόφαση της 23ης Απριλίου 1986 στην υπόθεση 150/84, Bernardi κατά Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου, Συλλογή σ. 1375, σκέψη 28· βλέπε επίσης την απόφαση της 29ης Οκτωβρίου 1980 στις συνεκδικασθείσες υποθέσεις 209 έως 215 και 218/78, Van Landewyck κατά Επιτροπής, Rec. σ. 3125, ιδίως σ. 3239, σκέψη 47.

1) *Επί της παραβάσεως του άρθρου 7, πρώτη παράγραφος, τρίτη περίπτωση, του παραρτήματος ΙΙ του κανονισμού υπηρεσιακής καταστάσεως*

28. Κατά την προσφεύγουσα, ο τρίτος ιατρός της επιτροπής αναπηρίας δεν ορίστηκε σε συμφωνία με τον ιατρό που υποδείχθηκε από την προσφεύγουσα, παρά την απαίτηση της προαναφερθείσας διάταξης.

29. Επί του σημείου αυτού οι απόψεις των διαδίκων είναι αντίθετες. Το Κοινοβούλιο υποστηρίζει (παράρτημα Γ του υπομνήματος αντικρούσεως) ότι η γραμματέας της υγειονομικής του υπηρεσίας επικοινωνήσε με την ιατρό της προσφεύγουσας, ειδοποιώντας την για τη διαδικασία ορισμού τρίτου ιατρού, για τον οποίο ήταν αναγκαία η συμφωνία της. Αντίθετα, η προσφεύγουσα αρνείται ότι η θεραπεία ιατρός της ειδοποιήθηκε ποτέ για τη διαδικασία ορισμού του τρίτου ιατρού και υποστηρίζει ότι γι' αυτό το λόγο δεν έδωσε τη συγκατάθεσή της στην εκλογή του ιατρού Pálgen (παράρτημα 17 του υπομνήματος απαντήσεως). Κατά την προσφεύγουσα, η διατύπωση του εγγράφου της 6ης Δεκεμβρίου 1985 άφησε την Dr Christophersen να πιστέψει ότι ο ορισμός του τρίτου ιατρού αποτελούσε τετελεσμένο γεγονός επί του οποίου δεν μπορούσε να έχει την παραμικρή επιρροή.

30. Η επιχειρηματολογία της προσφεύγουσας δεν μου φαίνεται βάσιμη.

31. Αφενός μεν η ιατρός της προσφεύγουσας (παράρτημα 17) αναγνωρίζει αυτή η ίδια ότι η προσφεύγουσα την ειδοποίησε για τη διαδικασία συγκροτήσεως της επιτροπής αναπηρίας, ιδίως για την απαίτηση κοινής συμφωνίας των ιατρών των μερών για τον ορισμό του τρίτου ιατρού. Παρά ταύτα η ιατρός της προσφεύγουσας δεν προέβαλε την παραμικρή αντίρρηση στην αλληλογραφία που αντήλλαξε με τον ιατρό που ορίστηκε από την προσφεύγουσα μετά το έγγραφο της 6ης Δεκεμβρίου 1985.

32. Η ίδια η προσφεύγουσα ήταν απολύτως ενήμερη της ακολουθητέας διαδικασίας, όχι μόνο διότι ήταν σε θέση να γνωρίζει με ακρίβεια τον κανονισμό υπηρεσιακής καταστάσεως, αλλά και διότι με το έγγραφο του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου της 4ης Οκτωβρίου 1985 της δόθηκαν οι αναγκαίες διευκρινίσεις. Επομένως, όταν η Dr Christophersen έλαβε το έγγραφο της 6ης Δεκεμβρίου, επικοινωνήσει προσωπικά με την προσφεύγουσα κατά την ιατρική επίσκεψη που έγινε με την ευκαιρία των χριστουγεννιάτικων διακοπών· επομένως είχε κάθε δυνατότητα να πληροφορηθεί ακόμη καλύτερα επί της ακολουθητέας διαδικασίας στην περίπτωση που δεν θα συμφωνούσε με τον ορισμό του τρίτου ιατρού.

33. Υπό τις προϋποθέσεις αυτές και ανεξαρτήτως της αξιοπιστίας των διαβεβαιώσεων του Κοινοβουλίου για τις πληροφορίες που διαβιβάστηκαν στην ιατρό της προσφεύγουσας, πρέπει πάντως να γίνει δεκτό ότι, εφόσον δεν αντιτάχθηκε στον ιατρό που υπέδειξε ο Dr Fettmann, αποδέχτηκε τον ορισμό του.

34. Η προσφεύγουσα δεν απέδειξε επομένως τους ισχυρισμούς της, το βάρος της αποδείξεως των οποίων είχε αυτή η ίδια, και για το λόγο αυτό πρέπει να απορριφθεί αυτός ο λόγος ακυρώσεως.

2) *Επί της παραβάσεως του άρθρου 7, τρίτη παράγραφος, του παραρτήματος II του κανονισμού υπηρεσιακής καταστάσεως*

35. Κατά την προσφεύγουσα, η μέθοδος που χρησιμοποίησε ο Dr Fettmann, στεράνοντας αυτήν και τη θεραπεία ιατρό της από τη δυνατότητα να ζητήσει την εξαίρεση του τρίτου ιατρού, την περιύγαγε σε αδυναμία να ζητήσει από τον πρόεδρο του Δικαστηρίου να ορίσει τον τρίτο ιατρό, σύμφωνα με αυτά που προβλέπει το άρθρο 7, τρίτη παράγραφος, του παραρτήματος II του κανονισμού υπηρεσιακής καταστάσεως.

36. Ο λόγος αυτός ακυρώσεως συνδέεται στενά με τον προηγούμενο λόγο ακυρώσεως και κατά την άποψή μου οι ίδιες σκέψεις που με οδήγησαν να κρίνω το λόγο εκείνο ως αβάσιμο με οδηγούν στην απόρριψη και του νέου αυτού λόγου ακυρώσεως.

37. Σ' αυτά προστίθεται ότι ο ισχυρισμός της προσφεύγουσας, σύμφωνα με τον οποίο δεν πληροφορήθηκε τον ορισμό του Dr Palgen παρά μόνο κατά τη σύσκεψη της επιτροπής αναπηρίας της 17ης Φεβρουαρίου 1986, δεν είναι κρίσιμος προπαντός αν ληφθεί υπόψη ότι η προσφεύγουσα εξετάστηκε το Δεκέμβριο 1985 από την ιατρό Christophersen, η οποία γνώριζε τότε απολύτως την ταυτότητα του τρίτου ιατρού που υποδείχτηκε από τον Dr Fettmann.

3) *Επί της απουσίας της Dr Christophersen από τη σύσκεψη της επιτροπής αναπηρίας*

38. Κατά την προσφεύγουσα, η Dr Christophersen πίστεψε ότι η παρουσία της στη σύσκεψη της 17ης Φεβρουαρίου δεν ήταν αναγκαία διότι δεν θα λάμβανε καμιά απόφαση η επιτροπή αναπηρίας κατά τη σύσκεψη αυτή.

39. Όμως, από την επιστολή της 30ής Ιανουαρίου 1986 του Dr Fettmann προς την Dr Christophersen (παράρτημα 9 της προσφυγής) προκύπτει κατά τρόπο πειστικό ότι κατά τη σύσκεψη που είχε προβλεφθεί για τις 17 Φεβρουαρίου θα καταρτιζόταν ιατρική έκθεση, ο αποδέκτης δε της επιστολής είχε μάλιστα ειδοποιηθεί ότι, στην περίπτωση που δεν θα συμφωνούσε με το πόρισμα των άλλων ιατρών, θα έπρεπε να απόσχει από την υπογραφή της εκθέσεως. Φαίνεται επομένως τουλάχιστον εκληκτικό ότι η προσφεύγουσα βεβαιώνει ότι η θεραπεία ιατρός της αγνοούσε ότι θα ελαμβάνετο οιαδήποτε απόφαση κατά τη σύσκεψη αυτή.

40. Είναι βέβαιο ότι στο ίδιο αυτό γράμμα σημειωνόταν ότι δεν ήταν αναγκαίο για τη θεραπεία ιατρό της προσφεύγουσας να παρίσταται προσωπικά στη σύσκεψη.

41. Η σημείωση αυτή γεννά το ζήτημα, που είναι πιο λεπτό, αν μπορεί εγκύρωσ η επιτροπή αναπηρίας να αποφασίσει χωρίς να παρίσταται στη σύσκεψη όλα τα μέλη της και επομένως αν οι εργασίες της επιτροπής μπορούν να διεξαχθούν εγγράφως.

42. Δεν βλέπω το λόγο γιατί η επιτροπή αναπηρίας να μην εκπληρώνει τα καθήκοντα που της έχουν ανατεθεί, από μόνο το γεγονός ότι ένα από τα μέλη της δεν επιθυμεί να παρασταθεί μολονότι του δόθηκε η σχετική δυνατότητα. Ακόμα και η αρχή της συνέχειας της δημοσίας υπηρεσίας θα αντιτίθετο σ' αυτή τη λύση αφού, αν είχαν έτσι τα πράγματα, θα μπορούσε ευχερώς να αναβάλλονται επ' αόριστον οι εργασίες της επιτροπής και να εμποδίζεται έτσι να εκπληρώσει την αποστολή που της έχει αναθέσει ο κανονισμός υπηρεσιακής καταστάσεως. Σ' αυτά προστίθεται ότι, όπως έκρινε ήδη το Δικαστήριο, ένα μέλος μιας επιτροπής αναπηρίας δεν μπορεί, με μόνη την απουσία του ή την άρνησή του να υπογράψει την έκθεση, να καταστήσει αδύνατη την εφαρμογή των διατάξεων του κανονισμού υπηρεσιακής καταστάσεως, δεδομένου ότι σε περίπτωση ασυμφωνίας η επιτροπή είναι υποχρεωμένη να αποφασίσει κατά πλειοψηφία³, για τον ίδιο λόγο το μέλος αυτό της επιτροπής δεν μπορεί να εμποδίσει την εφαρμογή αυτών των διατάξεων με την άρνησή του να παρίσταται στη σύσκεψη στην οποία καταρτίζεται η σχετική έκθεση.

3 — Βλέπε την απόφαση της 12ης Μαρτίου 1975 στην υπόθεση 31/71, Gigante κατά Επιτροπής, Rec. σ. 337· την απόφαση της 9ης Ιουλίου 1975 στις συνεδικασθείσες υποθέσεις 42 και 62/74, Vellozzi κατά Επιτροπής, Rec. σ. 871· την απόφαση της 16ης Δεκεμβρίου 1976 στην υπόθεση 124/75, Perincio κατά Συμβουλίου, Rec. σ. 1953· την απόφαση της 21ης Μαΐου 1981 στην υπόθεση 156/80, Morbelli κατά Επιτροπής, Συλλογή σ. 1357· την απόφαση της 23ης Απριλίου 1986 Bernardi κατά Κοινοβουλίου, όπ. π.

43. Αυτό πάντως προϋποθέτει ότι δόθηκε στην ιατρό της προσφεύγουσας η πραγματική δυνατότητα να παρασταθεί. Εφόσον η ιατρός αυτή κατοικούσε στο εξωτερικό, η φυσική λύση θα ήταν να της προσφερθούν κι άλλες επιλογές, ώστε να της δοθεί η δυνατότητα να επιλέξει εκείνη που θα της ήταν πιο βολική.

44. Είναι αμφίβολο αν αυτό συνέβη στην προκειμένη περίπτωση. Η πρώτη ημερομηνία — η 12η Δεκεμβρίου 1985, που προτάθηκε στην Dr Christophersen, απορρίφθηκε απ' αυτήν ευλόγως εφόσον έπρεπε να εξετάσει την προσφεύγουσα.

45. Ακολούθως και χωρίς την παραμικρή εναλλακτική λύση η ιατρός αυτή προσκλήθηκε στη σύσκεψη της 17ης Φεβρουαρίου 1987. Αυτό σημαίνει ότι όχι μόνο δεν της δόθηκε η δυνατότητα, πράγμα που θα ήταν φυσικό αφού βρισκόταν στο εξωτερικό, να προτείνει μια ημερομηνία συσκέψεως που θα της εβόλενε, αλλά παροτρύνθηκε κιόλας να μην εμφανιστεί, με το να ειδοποιηθεί ότι δεν ήταν αναγκαία η προσωπική της παρουσία κατά τη σύσκεψη.

46. Η ειδοποίηση όμως αυτή είναι κατά τη γνώμη μου εσφαλμένη και παραπλανητική διότι οι εργασίες ενός συλλογικού οργάνου, όπως είναι η επιτροπή αναπηρίας, προϋποθέτουν καταρχήν τη συγκέντρωση των μελών του. Στην πραγματικότητα, παρόλο που τα ιατρικά δεδομένα είναι αντικειμενικά, είναι βέβαιο ότι η διάγνωση και πολύ περισσότερο το πόρισμα μπορεί να είναι διαφορετικά όταν υποβληθούν στον αντίλογο των μελών που συνθέτουν την επιτροπή. Στην περίπτωση των εκθέσεων, η διάγνωση των τριών ιατρών ήταν η ίδια, διέφεραν δε μόνο τα πορίσματα που συνήχθησαν από τις εκθέσεις αυτές. Τίποτε όμως δεν εγγυάται ότι θα συνέβαινε το ίδιο και αν τα πορίσματα προέρχονταν από τη συνολική αντιμετώπιση των απόψεων των τριών ιατρών.

47. Αφού δεν έγιναν όλα όσα θα απαιτούνταν κανονικά για τη σύσκεψη της επιτροπής και

αφού η συμπεριφορά των υπηρεσιών του καθού και των εκπροσώπων του μπορούσε να παραπλανήσει την ιατρό της προσφεύγουσας ως προς το αναγκαίο της παρουσίας της, φρονώ ότι δεν μπορεί να αναγνωρισθεί το κύρος του πορίσματος μιας ιατρικής εκθέσεως που καταρτίστηκε υπό τις προϋποθέσεις αυτές.

48. Πιστεύω ότι έναντι αυτής της ερμηνείας δεν μπορεί να υπερισχύσει το επιχείρημα που συνάγει το καθού από το ότι το άρθρο 8 του παραρτήματος II του κανονισμού υπηρεσιακής καταστάσεως επιβαρύνει τον ενδιαφερόμενο υπάλληλο με το συμπλήρωμα της ιατρικής αμοιβής λόγω της εκλογής ιατρού που κατοικεί εκτός του τόπου εργασίας του υπαλλήλου, πλην των εξόδων μεταφοράς. Πράγματι, έχει μεν η διάταξη αυτή αποτρεπτικό στόχο, αλλά δεν αναφέρεται στην παρουσία του ιατρού στη σύσκεψη της επιτροπής, αλλά στην επιλογή ιατρού που κατοικεί εκτός του τόπου εργασίας του υπαλλήλου, ο οποίος θα πρέπει αναγκαστικά να μετακινηθεί για τις συσκέψεις, με συνέπεια την αύξηση των εξόδων. Περαιτέρω δεν νομίζω ότι πρέπει να δοθεί ουσιαστική σημασία στα γραμματικά επιχειρήματα που συνάγει το Κοινοβούλιο από τη διαφορετική διατύπωση των διαφόρων άρθρων που περιλαμβάνονται στο παράρτημα II του κανονισμού υπηρεσιακής καταστάσεως.

4) *Επί του παρατίτου της συσκέψεως ελλείπει απαρτία*

49. Κατά την άποψη της προσφεύγουσας, σύμφωνα με τις αρχές του δανικού διοικητικού δικαίου, η τήρηση της απαρτίας απαιτεί, προκειμένου περί τριμελούς επιτροπής, την παρουσία όλων των μελών.

50. Το πρόβλημα που τίθεται μ' αυτό το λόγο ακυρώσεως οδηγεί σε τελική ανάλυση στο πρόβλημα που γεννά ο προηγούμενος λόγος και πρέπει να λυθεί κατά τον ίδιο τρόπο.

51. Εφόσον η επιτροπή πρέπει καταρχήν να συνέρχεται παρουσία όλων των μελών της, η

έλλειψη ενός από τα μέλη αυτά, έστω και αν εξηγείται τουλάχιστον εν μέρει από τη συμπεριφορά της διοικήσεως, εμποδίζει την έγκυρη σύσκεψη των μελών της.

5) *Επί της παραβάσεως του άρθρου 7, δεύτερη παράγραφος, του παραρτήματος II της Συνθήκης*

52. Κατά τους ισχυρισμούς της προσφεύγουσας, της χορηγήθηκε προθεσμία ενός μηνός με το έγγραφο του διευθυντή προσωπικού της 4ης Οκτωβρίου 1985 για τον ορισμό ιατρού, ενώ η προθεσμία αυτή δεν υπάρχει στο άρθρο 7 του παραρτήματος II του κανονισμού υπηρεσιακής καταστάσεως: η συγκρότηση της επιτροπής αναπηρίας είναι, συνεπώς, από την άποψη αυτή πλημμελής.

53. Οι ισχυρισμοί αυτοί της προσφεύγουσας δεν βρίσκουν πουθενά έρεισμα. Πρώτον, η ταχθείσα προθεσμία είναι εύλογη και επέτρεψε στην προσφεύγουσα να ορίσει τον ιατρό της χωρίς την παραμικρή δυσχέρεια. Εξάλλου, η προσφεύγουσα δεν άσκησε διοικητική ένσταση κατά του ορισμού αυτής της προθεσμίας, ιδίως με την επιστολή της της 21ης Απριλίου 1986 (παράρτημα 13 της προσφυγής), και επομένως πρέπει να θεωρηθεί ότι σιωπηρά την αποδέχτηκε. Συνεπώς, κι αν υφίστατο κάποια τυπική πλημμέλεια, η πλημμέλεια αυτή θεραπεύθηκε.

54. Σε κάθε περίπτωση επρόκειτο για προθεσμία απλώς ενδεικτική, την οποία έκρινε εύλογο το Κοινοβούλιο να καθορίσει, αφού σιωπά ο κανονισμός υπηρεσιακής καταστάσεως, ενεργώντας με πνεύμα χρηστής διοικήσεως, για να μην καθυστερήσουν οι εργασίες της επιτροπής.

55. Από το γεγονός αυτό δεν προκύπτει καμία παρατυπία, κατά τη γνώμη μου, και ως εκ τούτου ο λόγος αυτός ακυρώσεως θα πρέπει να απορριφθεί.

6) *Επί της παραβάσεως του άρθρου 78 του κανονισμού υπηρεσιακής καταστάσεως*

56. Κατά την άποψη της προσφεύγουσας, το άρθρο 78 απαιτεί από την επιτροπή αναπηρίας να διαπιστώσει ότι ο υπάλληλος έχει υποστεί μόνιμη αναπηρία θεωρούμενη ως ολική και η οποία τον θέτει σε αδυναμία ασκήσεως των καθηκόντων που αντιστοιχούν σε θέση της σταδιοδρομίας του. Εντούτοις, το πόρισμα στο οποίο κατέληξαν οι δύο ιατροί της επιτροπής (ο Dr Fettmann και ο Dr Palgen), σύμφωνα με το οποίο η προσφεύγουσα δεν υπέστη καμία αναπηρία ούτε προσωρινή ούτε μόνιμη, δεν ελήφθη υπό το φως των καθηκόντων που ασκεί η προσφεύγουσα.

57. Είναι πάντως σαφές ότι η εκτίμηση της αναπηρίας υπό το φως των καθηκόντων που

ασκεί ο υπάλληλος δεν απαιτείται παρά μόνο όταν η αναπηρία αυτή είναι μερική. Μόνο στην περίπτωση αυτή είναι αναγκαίο να κριθεί αν η αναπηρία καθιστά ή όχι αδύνατη την άσκηση ορισμένων ειδικά καθηκόντων.

58. Στη συγκεκριμένη περίπτωση, το πόρισμα δέχεται ότι η προσφεύγουσα δεν υπέστη καμία αναπηρία ούτε ολική ούτε μερική. Είναι επομένως περιττό να απαιτηθεί η διευκρίνιση ότι η προσφεύγουσα είναι ικανή στην περίπτωση αυτή να εκπληρώνει τα καθήκοντα που αντιστοιχούν σε θέση της σταδιοδρομίας της, δηλαδή της σταδιοδρομίας C 3/C 2.

59. Επομένως, και αυτός ο λόγος ακυρώσεως είναι επίσης απορριπτός.

Γ — Πρόταση

60. Από την ανάλυση στην οποία προέβην των διαφόρων λόγων ακυρώσεως της προσφυγής, που προβάλλονται από την προσφεύγουσα, προκύπτει ότι μόνον εκείνος που αφορά την απουσία της θεραπείαινας ιατρού της προσφεύγουσας από τη σύσκεψη της επιτροπής αναπηρίας θα μπορούσε, κατά τη γνώμη μου, να επιφέρει την ακύρωση της ληφθείσας απόφασης, αν προέκυπτε στη συγκεκριμένη περίπτωση ότι η τήρηση των κανόνων που αφορούν την επιτροπή αυτή ήταν αναγκαία για να εκδοθεί εγκύρως η αμφισβητούμενη απόφαση.

61. Έχω όμως τη γνώμη ότι τυχόν εγγενείς παρατυπίες της συγκροτήσεως και λειτουργίας της επιτροπής δεν αντανακλούν στην πράγματι ληφθείσα επίμαχη απόφαση.

62. Για τους προεκτεθέντες λόγους σας προτείνω να κρίνετε την προσφυγή αβάσιμη και να κατανείμετε τα δικαστικά έξοδα σύμφωνα με τις συνδυασμένες διατάξεις των άρθρων 69 και 70 του κανονισμού διαδικασίας.